

Sygn.akt VII K 439/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 września 2014 roku

Sąd Rejonowy w Opolu Wydział VII Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Hubert Frankowski

Protokolant ST. sek.sąd. Anna Kowalczyk

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Opolu Asesor Agnieszka Charciarek

po rozpoznaniu dnia 16 września 2014 roku

sprawy

M. M.

córka B. D. zd.S.

urodz. (...) w N.

Oskarżonej o to , że:

W dniu 12 października 2013 roku około godziny 08:05 w K., na ulicy (...), na wysokości numeru 79, kierując autobusem firmy (...), marki M. (...)- B. o numerze rejestracyjnym (...) nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że jadąc prostym odcinkiem drogi w kierunku miejscowości T., poruszając się z prędkością w przedziale 52-73km/h, czym przekroczyła dozwoloną prędkość na tym odcinku drogi, wynoszącą 40 km/h, pozbawiła się możliwości uniknięcia wypadku w trakcie zajechania jej drogi przez nieustalony pojazd wykonujący manewr cofania z lewego pobocza, hamując zjechała na prawe pobocze, gdzie najechała na przydrożne drzewo, skutkiem czego pasażer autobusu M. B. (1) doznał obrażeń ciała w postaci rany tłuczonej prawego podudzia i stłuczenia stawu kolanowego lewego, a powyższe obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia na okres powyżej dni siedmiu, stanowią zatem obrażenia ciała o jakich mowa w art. 157§ 1 kk,

t.j. o przestępstwo z art. 177 § 1 kk

I. uznając , iż oskarżona M. M. swoim zachowaniem opisanym w części wstępnej wyroku z tą zmianą , że przyjmuje, iż oskarżona kierując pojazdem z prędkością wyższą od dopuszczalnej umyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wyczerpała znamiona występku z art. 177§1 kk , postępowanie karne o ten czyn na podst. art. 66§1 i 2 kk i art. 67 §1 kk warunkowo umarza oskarżonej na okres próby 1 (jednego) roku,

II. na podst. art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżoną w całości od zapłaty kosztów sądowych i obciąża nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy ustalił w sprawie

co następuje:

M. M. wykonywała obowiązki kierowcy w firmie przewozowej (...) z siedzibą w O..

W dniu 12 października 2013 roku, w godzinach porannych, ok. godz. 8, realizowała ona kurs autobusem m-ki M. (...) - B. 811 D o nr rej. (...) na trasie O.-S.-O. przejeżdżając przez teren zabudowany m. K. ul. (...). Pojazd był sprawny technicznie, posiadał ważne badania. Nie był wyposażony w systemy wspomaganie bezpieczeństwa (...) i (...).

Oprócz kierującej, w autobusie znajdowało się pięciu pasażerów.

Tego dnia panowały przeciętne warunki drogowe, było jasno, wiał słaby wiatr, temperatura była dodatnia, nie było mgły ani opadów, natomiast jezdnia była wilgotna, zaś po obu stronach drogi rosły drzewa utrudniające nieco widoczność pojazdom/ów wyjeżdżającym/yh z przyległych posesji i dróg gruntowych.

W miejscu zdarzenia stanowiącym prosty i płaski odcinek jezdni obowiązywało ograniczenie prędkości do 40 km/h, o którym informował stosowny znak. Kierująca autobusem poruszała się z prędkością przekraczającą w/wymienioną wartość, a mieszczącą się w przedziale 52-73 km/h.

W pewnym momencie M. M. spostrzegła, że z jej lewej strony, z jednej z posesji lub dróg gruntowych, wycofuje prostopadle do osi jezdni bliżej nieustalony samochód osobowy koloru ciemnego nie udzielając jej pierwszeństwa, co zauważyli także niektórzy pasażerowie autobusu. W tym czasie autobus znajdował się w odległości ok. 65 metrów przed miejscem kolizji.

W tej sytuacji kierująca podjęła odruchowo manewry obronne w postaci skrętu w prawo oraz gwałtownego hamowania. Kierowany przez nią autobus przemieszczał się gwałtownie hamując ruchem prostoliniowym na wprost z tendencją w kierunku prawego pobocza przez odległość ok. 50 m, przy czym w ostatniej fazie hamowania prawymi kołami poruszał się po gruntowym, rozmięczonym poboczu, co utrudniało wyprowadzenie pojazdu z powrotem na jezdnię, mimo skrętu kołami w lewo, uderzając przednią, centralną częścią samochodu z prędkością ok. 16 km/h w pień drzewa na prawym poboczu, na którym pojazd się ostatecznie zatrzymał.

Gdyby kierowany przez M. M. autobus poruszał się przed wypadkiem z prędkością nie przekraczającą prędkości administracyjnie dopuszczalnej - tj. 40 km/h, kierująca miałaby możliwość uniknięcia wypadku poprzez zatrzymanie autobusu przed miejscem kolizji z drzewem tym bardziej, że wyjeżdżający z boku pojazd ostatecznie nie przekroczył osi jezdni.

W autobusie doszło do znacznych uszkodzeń obejmujących m.in. zderzak, pokrywę silnika, chłodnicę, podłogę, szybę czołową, podszybie, deskę rozdzielczą oraz część foteli, w tym kierowcy.

Po zatrzymaniu pojazdu jeden z pasażerów zadzwonił po Policję i Pogotowie (...). Kierujący pojazdem, który wymusił pierwszeństwo przejazdu, oddalił się. W braku numerów rejestracyjnych tego pojazdu lub choćby jego marki, a także dokładnego miejsca, z którego w/wymieniony wycofywał, nie udało się go ustalić.

Zarówno kierująca autobusem, jak i jego pasażerowie zostali przewiezieni do szpitala, gdzie u wszystkich stwierdzono większe lub mniejsze obrażenia.

Pośród pasażerów najpoważniej ucierpiał M. B. (1), który doznał rany tłuczonej prawego podudzia i stłuczenia stawu kolanowego lewego, a powyższe obrażenia, wymagające leczenia szyną tutorową, spowodowały naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia inny, niż określony w art. 156 § 1 Kk, trwający jednakże dłużej, niż 7 dni, stanowiąc skutki, o jakich mowa w art. 157 § 1 Kk.

Podobnych obrażeń doznała sama kierująca autobusem – M. M..

Dowody:

- k. 62, 128-129: zeznania pokrzywdzonego M. B. (1),

- k. 27, 145: zeznania świadka E. P.,
- k. 69, 144: zeznania świadka A. I.,
- k. 23, 143-144: zeznania świadka L. G. (1),
- k. 52, 145-146: zeznania świadka A. W. (1),
- k. 104, 126-127: częściowo wyjaśnienia oskarżonej M. M.,
- k. 5-7, , 34, 74a-83: protokół oględzin miejsca wypadku wraz ze szkicem i dokumentacją fotograficzną,
- k. 3-4, 19, 37: protokół oględzin autobusu wraz z dokumentacją fotograficzną,
- k. 2: protokół użycia urządzenia pomiarowego,
- k. 63-64: protokół okazania rzeczy,
- k. 28-31, 53-58, 65: dokumentacja medyczna,
- k. 71-72: opinia biegłego z zakresu medycyny sądowej,
- k. 85-93: opinia biegłego z zakresu wypadków komunikacyjnych,

M. M. ma 52 lata, jest mężatką, ma dwoje pełnoletnich i usamodzielnionych dzieci. Posiada zawodowe wykształcenie. Z zawodu jest sprzedawcą. Posiada prawo jazdy kat. BD. Aktualnie jest osobą bezrobotną, zarejestrowaną w PUP. Otrzymuje zasiłek w wys. ok. 700 zł. Mąż w/wymienionej pozostaje na emeryturze. Nie posiada istotnego majątku. Nie była dotąd karana sądownie.

Dowody:

- k. 102: dane osobopoznawcze w trybie art. 213 Kpk,
- k. 103, 118: dane o karalności z K.,

M. M. nie przyznała się do zarzucanego jej czynu, a w toku postępowania przygotowawczego skorzystała z prawa odmowy składania wyjaśnień.

Przed Sądem również zakwestionowała swoje zawińnię podnosząc, że wyłączną przyczyną wypadku było zachowanie się kierującego samochodem osobowym, który wyjechał z posesji nie ustępując jej pierwszeństwa przejazdu i zajeżdżając jej drogę. Ona sama zaś poruszała się z prędkością dopuszczalną, tj. ok. 40 km/h, a jedynie widząc wyjeżdżające z boku auto przyspieszyła, chcąc go ominąć z prawej strony zanim ów wjedzie na jej pas ruchu. Podczas hamowania i wymijania w/w pojazdu, kierowany przez nią autobus wpadł w poślizg i w ten sposób doszło do wypadku.

/ k. 104, 126-127/

Sąd Rejonowy zważył w sprawie,

co następuje :

W świetle ustalonych okoliczności sprawy sprawstwo i zawińnię oskarżonej w odniesieniu do przypisanego jej ostatecznie występku nie budziły wątpliwości, a jednocześnie ogół ustalonych okoliczności zdarzenia, w tym zawińnię innego nieustalonego uczestnika ruchu drogowego, stopień winy i społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonej, jego stosunkowo nieznaczące skutki, w powiązaniu warunkami osobistymi oskarżonej, w tym

jej dotychczasową niekaralnością w pełni uzasadniały zastosowanie względem niej zastosowanie środka probacyjnego w postaci warunkowego umorzenia postępowania.

Zgodnie z treścią art. 66 § 1 Kk Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli okoliczności popełnienia czynu zabronionego nie budzą wątpliwości, wina sprawcy i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, właściwości i warunki osobiste sprawcy nie karane za przestępstwo umyślne oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie on przestrzegał porządku prawnego. Jednocześnie zgodnie z treścią art. 66 § 2 Kk warunkowego umorzenia postępowania nie stosuje się do sprawcy przestępstwa zagrożonego karą przekraczającą 3 lata pozbawienia wolności.

I.

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego nie mogły budzić wątpliwości: sprawstwo, zawinienie oraz okoliczności popełnienia przez oskarżoną czynu zabronionego kwalifikowanego treścią art. 177 § 1 Kodeksu karnego.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd oparł się na dowodach osobowych i dowodach z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy w toku postępowania przygotowawczego w postaci: przede wszystkim zeznań pokrzywdzonego M. B. (1), zeznań świadków: E. P., A. I., L. G., A. W., częściowo na wyjaśnieniach oskarżonej M. G., a także protokołach oględzin miejsca wypadku, samochodu, badania trzeźwości, dokumentacji medycznej leczenia pokrzywdzonego, /a także innych osób, w tym oskarżonej/, wreszcie zaś na opiniach biegłych z zakresu: medycyny sądowej i wypadków komunikacyjnych.

W zakresie sprawstwa, winy i okoliczności popełnienia czynu zabronionego Sąd w pełni dał wiarę dowodom osobowym w postaci zeznań wszystkich świadków, w tym zwłaszcza pokrzywdzonego, którym nie przeczyły co do zasady wyjaśnienia samej oskarżonej, jak i zgromadzone w sprawie dowody z dokumentów, w świetle których podstawową przyczyną zaistnienia wypadku było zachowanie się innego, bliżej nieustalonego uczestnika ruchu drogowego, który wyjeżdżając z terenu jednej z posesji lub z drogi gruntowej, nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu autobusowi kierowanemu przez oskarżoną, co spowodowało podjęcie przez nią manewrów obronnych w postaci skrętu w prawo oraz hamowania, które skutkowały zjechaniem z jezdni i uderzeniem w drzewo. Wszystkie wskazane wyżej dowody osobowe, jak i ślady wypadku na jezdni, wreszcie zaś oględziny miejsca wypadku, jak i uszkodzonego autobusu, w większym lub mniejszym stopniu potwierdzały taki przebieg wydarzeń, wzajemnie się uzupełniając, dlatego też brak było powodów dla uznania tych dowodów za niewiarygodne i to pomimo tego, że oskarżona zakwestionowała swe zawinienie podnosząc, że poruszała się z prędkością dozwoloną.

O sprawstwie i zawinieniu oskarżonej w przedmiotowej sprawie zaważyła opinia biegłego z zakresu wypadków komunikacyjnych, która nie wyłączając sprawstwa i zawinienia innego kierującego, precyzowała, że i oskarżona naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, poprzez przekroczenie dopuszczalnej w m. wypadku prędkości administracyjnej tj. 40 km/h, pozbawiając się tym samym możliwości uniknięcia wypadku, poprzez zatrzymanie kierowanego pojazdu przed miejscem kolizji z drzewem. Jak wynikało z ustaleń biegłego popartych stosownymi oględzinami, wyliczeniami i analizami, w miejscu zdarzenia stanowiącym prosty i płaski odcinek jezdni obowiązywało ograniczenie prędkości do 40 km/h, o którym informował stosowny znak, zaś kierująca autobusem oskarżona poruszała się z prędkością przekraczającą w/wymienioną wartość, a mieszczącą się w przedziale 52-73 km/h. Gdyby kierowany przez oskarżoną autobus poruszał się przed wypadkiem z prędkością nie przekraczającą prędkości administracyjnie dopuszczalnej - tj. 40 km/h, kierująca miałaby możliwość uniknięcia wypadku poprzez proste zatrzymanie autobusu przed miejscem kolizji z drzewem. Skoro tymczasem jechała szybciej, w drzewo uderzyła z prędkością ok. 16 km/h, co pozostawało w związku przyczynowym tak z uszkodzeniami pojazdu, jak i obrażeniami kierującej i pasażerów, w tym zwłaszcza pokrzywdzonego M. B., który doznał najpoważniejszych obrażeń. Rodzaj naruszenia przez oskarżoną zasad bezpieczeństwa /przekroczenie dozwolonej administracyjnie prędkości/ zaważył przy tym za zmianą opisu czynu przypisanego oskarżonej poprzez przyjęcie, iż naruszenia przepisów oskarżona dopuściła się umyślnie, co pośrednio wynikało z jej wyjaśnień, a co oczywiście nie wpływało na zmianę kwalifikacji

czynu, albowiem oczywiście oskarżona nie miała zamiaru, ani też nie godziła się na spowodowanie wypadku lub choćby przyczynienie się do jego zaistnienia.

Podkreślenia przy tym wymaga, że fakt przyczynienia się - i to nawet w znacznym stopniu, jak w niniejszej sprawie - do zaistnienia wypadku przez innego uczestnika ruchu drogowego nie wyłączał sprawstwa oskarżonej, co w podobnych sprawach przesądził Sąd Najwyższy, jak choćby w wyroku z 3.11.2010r. w sprawie II KK 109/10, w wyroku z 8.04.2013r. w sprawie II KK 206/12, w wyroku z 9.01.2012r. w sprawie V KK 121/11, w wyroku z 30.08.2011r. w sprawie II KK 187/11, o ile również oskarżonemu można przypisać takie naruszenie zasad bezpieczeństwa, które pozostaje w związku z przyczynowo-skutkowym z zaistnieniem wypadku i jego skutkami tam wymienionymi.

Oskarżona M. M. stanęła pod zarzutem popełnienia typu podstawowego występkę spowodowania wypadku komunikacyjnego kwalifikowanego treścią art. 177 § 1 Kodeksu karnego.

Przestępstwa z art. 177 § 1 Kk dopuszcza się ten, kto naruszając, chociażby nieumyślnie, zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, powoduje nieumyślnie wypadek, w którym inna osoba odniosła obrażenia ciała określone w art. 157 § 1 Kk.

Przestępstwo wypadku komunikacyjnego jest przestępstwem powszechnym w tym sensie, że jego sprawcą może być każdy uczestnik ruchu drogowego, wodnego lub powietrznego, do którego adresowane są zasady bezpieczeństwa obowiązujące w danej dziedzinie ruchu. W szczególności podmiotem przestępstwa z art. 177 Kk może być także osoba, która nie prowadzi pojazdu ale jest pieszym, pasażerem itp.

Przedmiotem ochrony czynu zabronionego stypizowanego treścią art. 177 § 1 Kk jest bezpieczeństwo w komunikacji, a ściślej bezpieczeństwo ruchu lądowego, wodnego i powietrznego pojazdów mechanicznych, a tym samym bezpieczeństwo dla życia i zdrowia osób uczestniczących w tym ruchu.

Zachowanie karalne sprawcy występkę z art. 177 § 1 Kk ma charakter dwuczłonowy. Pierwszy człon polega na naruszeniu zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, drugi zaś sprowadza się do spowodowania skutków, o jakich mowa w art. 157 § 1 Kk.

Zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym są regułami, które w oparciu o wiedzę, i doświadczenie określają sposób korzystania z danej dziedziny ruchu, sprowadzający związane z tą dyscypliną ryzyko dla życia lub zdrowia człowieka do stopnia społecznie tolerowanego. Przestrzeganie tych reguł minimalizuje zagrożenie bezpieczeństwa do granic, w których bardziej wartościowe od zagrożenia są korzyści społeczne płynące z możliwości korzystania z ruchu. Zasady bezpieczeństwa w określonej dziedzinie ruchu są ujęte w przepisach określających porządek poruszania się po szlakach komunikacyjnych i zachowania się w typowych dla danej dziedziny ruchu sytuacjach. W przypadku ruchu lądowego reguły te wyrażone są w szczególności w przepisach ustawy z 20 czerwca 1997 roku „Prawo o ruchu drogowym” / Dz. U. z 1997 roku Nr 98, poz. 602 z późn. zm. /. W tym miejscu dodać należy, iż ruch lądowy to ruch, który rozpoczyna się, przebiega lub kończy w miejscu otwartym dla ruchu publicznego. Nie ogranicza się on w szczególności do ruchu po drogach publicznych, lecz dotyczy wszelkich ogólnodostępnych i przeznaczonych do ruchu dróg, placów, stref, parkingów i ich części. Jak stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 grudnia 1995 roku publ. w OSNKW 1996, z.3-4, poz. 19 ruch lądowy ma miejsce wszędzie tam, gdzie odbywa się ruch pojazdów przeznaczonych lub przystosowanych do poruszania się po drogach i w związku z czym istnieje możliwość zagrożenia bezpieczeństwa dla tego ruchu, a zatem także poza drogami publicznymi. Obok reguł skodyfikowanych, na zasady bezpieczeństwa w ruchu składają się reguły nieskodyfikowane, a wynikające jedynie z przepisów i z istoty bezpieczeństwa w ruchu /por. OSNKW 1975, z.3, poz.33/. Na uwagę zasługuje przy tym stanowisko Sądu Najwyższego, zgodnie z którym kierowca ma obowiązek prowadzić pojazd nie tylko z godnie z obowiązującymi nakazami i zakazami, lecz winien on także prowadzić pojazd w sposób rozważny i ostrożny, co oznacza, że winien on zachować bezpieczną prędkość dostosowaną do konkretnych warunków drogowych takich jak: natężenie ruchu, warunki atmosferyczne, widoczność drogi, stan nawierzchni, predyspozycje kierowcy /por. OSNPG 1984, z.4, poz. 24/. Reguły obowiązujące w danej dziedzinie ruchu mogą dotyczyć kwalifikacji osoby uczestniczącej w ruchu, stanu technicznego pojazdu oraz sposobu zachowania się osób uczestniczących w ruchu. Naruszenie zasad bezpieczeństwa

ze względu na kwalifikacje uczestnika ruchu może mieć miejsce nie tylko wtedy, gdy uczestnik ruchu prowadzi pojazd bez uprawnień wymaganych przepisami prawa, ale i wtedy, gdy co prawda takie uprawnienia posiada ale znajduje się w stanie zagrażającym bezpieczeństwu innych osób, np. w stanie nietrzeźwości, zmęczenia, choroby, itp. Podstawową zasadą bezpieczeństwa jest poruszanie się w ruchu sprawnym pojazdem. Prowadzenie niesprawnego pojazdu jest naruszeniem zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Sposób zachowania się osób uczestniczących w ruchu lądowym określony jest w szczególności w przepisach ustawy z 20 czerwca 1997 roku „Prawo o ruchu drogowym” / Dz. U. z 1997 roku Nr 98, poz. 602 z późn. zm. /.

Drugi człon karalnego zachowania sprawcy występku z art. 177 § 1 Kk polega na spowodowaniu skutków, o których mowa w treści art. 157 § 1 Kk, czyli spowodowaniu naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia innego niż określony treścią art. 156 § 1 Kk /ciężki uszczerbek na zdrowiu/, trwającego jednakże dłużej niż siedem dni.

Zachowanie się sprawcy polegające na naruszeniu zasad bezpieczeństwa musi przy tym pozostawać w związku przyczynowym ze skutkiem w postaci naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia.

Przestępstwo określone w art. 177 § 1 Kk jest przy tym przestępstwem materialnym, co oznacza, że dla jego popełnienia konieczne jest wystąpienie określonego prawem skutku w postaci spowodowania naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia innego, niż określony treścią art. 156 § 1 Kk /ciężki uszczerbek na zdrowiu/, trwającego jednakże dłużej niż siedem dni.

Czyn zabroniony stypizowany treścią art. 177 § 1 Kk należy do kategorii przestępstw nieumyślnych w tym znaczeniu, że sprawca nie ma zamiaru spowodowania skutków w postaci naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia innej osoby. Natomiast samo naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu może nastąpić zarówno umyślnie, jak i nieumyślnie.

Odnosząc powyższe rozważania do zarzutu sformułowanego w treści skargi publicznej, stwierdzić należy jednoznacznie, iż w sprawie zaszyły uzasadnione podstawy do przypisania oskarżonej popełnienia przestępstwa spowodowania wypadku komunikacyjnego w ruchu lądowym kwalifikowanego treścią art. 177 § 1 Kk i okoliczności jego popełnienia nie budziły wątpliwości. Oskarżona stanęła pod zarzutem tego, że feralnego dnia prowadziła autobus z prędkością przekraczającą prędkość wyznaczoną administracyjnie oznakowaniem pionowym /jak i terenem zabudowanym/, naruszając w ten sposób zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym i pozbawiając się tym samym możliwości uniknięcia wypadku poprzez zatrzymanie pojazdu przed miejscem kolizji, powodując tym samym u pokrzywdzonego /jak i u siebie samej/ obrażenia ciała opisane szczegółowo w dokumentacji medycznej, a które spowodowały naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia trwający dłużej niż siedem dni tj. popełnienia przestępstwa z art. 177 § 1 Kk.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci zeznań pokrzywdzonego, świadków oraz dowodów z dokumentów, wreszcie zaś pośrednio wyjaśnienia samej oskarżonej, wskazywał jednoznacznie, iż oskarżona dopuściła się zarzucanego mu czynu, a jej zachowanie wyczerpało w sposób nie budzący wątpliwości wszelkie znamiona konieczne do przypisania jej popełnienia przestępstwa z art. 177 § 1 Kk.

Jak to zostało wyżej opisane, przestępstwo wypadku komunikacyjnego jest przestępstwem powszechnym w tym sensie, że jego sprawcą może być każdy uczestnik ruchu drogowego, wodnego lub powietrznego, do którego adresowane są zasady bezpieczeństwa obowiązujące w danej dziedzinie ruchu. Nie mógł zatem budzić wątpliwości fakt, iż oskarżona prowadząc pojazd mechaniczny w postaci autobusu po drodze publicznej była uczestnikiem ruchu drogowego. Swym zachowaniem oskarżona niewątpliwie naruszyła też dobra prawne będące przedmiotem ochrony czynu zabronionego stypizowanego treścią art. 177 § 1 Kk, którymi są m.in. bezpieczeństwo w ruchu lądowym, a tym samym bezpieczeństwo dla życia i zdrowia innych osób, w tym zwłaszcza pasażerów kierowanego przez siebie autobusu, albowiem w terenie zabudowanym, w warunkach dodatkowego ograniczenia prędkości oznakowaniem pionowym, nie zachowując zwykłej ostrożności, ani też dozwolonej prędkości, pozbawiła się możliwości uniknięcia kolizji w związku z podejmowanymi manewrami obronnymi wymuszonymi przez innego uczestnika ruchu, powodując w ten sposób obrażenia u jednego z pasażerów. Zachowanie oskarżonej niewątpliwie zrealizowało znamiona

określające czynność sprawczą występku z art. 177 § 1 Kk, albowiem oskarżona dopuściła się umyślnie naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym, a w efekcie spowodowała u pokrzywdzonego skutki, o jakich mowa w art. 157 § 1 Kk. Jak chodzi o naruszenie przez oskarżoną zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym, to jak to zostało wyżej wyartykułowane, podstawowe, skodyfikowane zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym wyrażone są w przepisach ustawy z 20 czerwca 1997 roku „Prawo o ruchu drogowym” / Dz. U. z 1997 roku Nr 98, poz. 602 z późn. zm. /. I tak, zgodnie z powołaną wyżej ustawą kierujący pojazdem winien stosować się do znaków i sygnałów drogowych, w tym dot. obowiązującej administracyjnie prędkości, która w zwykłych warunkach drogowych umożliwia odpowiednie reagowanie na niebezpieczeństwo. Należy też zwrócić uwagę na nieskodyfikowaną zasadę bezpieczeństwa na drodze, zgodnie z którą kierowca ma obowiązek prowadzić pojazd nie tylko zgodnie z obowiązującymi nakazami i zakazami, lecz także w sposób rozważny i ostrożny, dostosowując prędkość pojazdu do konkretnych warunków drogowych, w tym: warunków atmosferycznych, widoczności drogi, stanu nawierzchni, itd. Odnosząc powyższe do zachowania oskarżonej na drodze stwierdzić należy, iż dopuściła się ona uchybienia zasadom bezpieczeństwa, albowiem nie zachowując zwykłej ostrożności, nie dostosowała prędkości kierowanego przez siebie pojazdu do prędkości dopuszczalnej administracyjnie w terenie zabudowanym ograniczonej dodatkowo do 40 km/h oznakowaniem pionowym, pozbawiając się tym samym możliwości skutecznego reagowania na zachowanie innego uczestnika ruchu, choćby nieprawidłowe. Swym zachowaniem oskarżona wyczerpała też drugi człon karalnego zachowania sprawy występku z art. 177 § 1 Kk polegający na spowodowaniu skutków, o których mowa w treści art. 157 § 1 Kk, czyli spowodowaniu naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia innego niż określony treścią art. 156 § 1 Kk /ciężki uszczerbek na zdrowiu/, trwającego jednakże dłużej niż siedem dni. Jak bowiem wynikało z opinii sądu lekarskiej, w wyniku wypadku pokrzywdzony doznał obrażeń, które spowodowały naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia inny niż określony w art. 156 § 1 Kk trwający jednakże dłużej niż dni siedem. Niewątpliwie też zachowanie się oskarżonej polegające na naruszeniu zasad bezpieczeństwa pozostawało w związku przyczynowym ze skutkiem w postaci naruszenia czynności narządu ciała i rozstroju zdrowia u pokrzywdzonego. W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego nie mogło wreszcie budzić wątpliwości, że oskarżona nie miała zamiaru spowodowania obrażeń ciała u pokrzywdzonego.

Reasumując sprawstwo, zawinienie i okoliczności popełnienia przez oskarżoną przestępstwa z art. 177 § 1 Kk, nie budziły wątpliwości.

II.

Kolejną przesłanką warunkowego umorzenia postępowania jest nieznaczny stopień winy sprawcy i społecznej szkodliwości czynu. Przesłanki te występować muszą przy tym kumulatywnie. Wina sprawcy ma miejsce wówczas, gdy można mu zarzucić, że w czasie czynu nie dał posłuchu normie prawnej. Natomiast na ocenę stopnia społecznej szkodliwości mają wpływ okoliczności wymienione w treści art. 115 § 2 Kk, a to: rodzaj naruszonego dobra, rozmiar szkody, okoliczności popełnienia czynu, waga i rodzaj naruszonych przez sprawcę obowiązków i reguł ostrożności, postać zamiaru, motywacja sprawcy. W przedmiotowej sprawie przesłanki te zostały spełnione, albowiem biorąc pod uwagę takie okoliczności jak: stopień przyczynienia się do zaistnienia wypadku przez innego kierującego, który wyjeżdżał z drogi podporządkowanej, podejmowane przez oskarżoną manewry obronne, jak i stosunkowo niewielkie skutki zdarzenia, jak weźmie się pod uwagę, że oskarżona kierowała autobusem, niesprzyjające warunki drogowe w sensie stanu nawierzchni, która była mokra, można było przyjąć, iż stopień winy sprawcy i społecznej szkodliwości czynu nie był znaczny.

III.

Za warunkowym umorzeniem postępowania przemawiać też musi pozytywna prognoza kryminologiczna wynikająca z właściwości, warunków osobistych oraz dotychczasowego sposobu życia sprawcy nie karanego dotąd za przestępstwo umyślne. Oskarżona i te warunki spełniała, albowiem nie była uprzednio karana sądownie, choćby za przestępstwo nieumyślne, ma ustabilizowaną sytuację osobistą i rodzinną, a powyższe pozwala przyjąć, iż popełnione przez nią przestępstwo miało charakter epizodyczny i w przyszłości pomimo warunkowego umorzenia postępowania będzie ona

przestrzegała porządku prawnego. Wskazać należy, że w wypadku i ona sama doznała obrażeń ciała, tracąc przy tym pracę.

IV.

Wymóg z art. 66 § 2 Kk, zgodnie z którym warunkowego umorzenia postępowania nie stosuje się do sprawcy przestępstwa zagrożonego karą przekraczającą 3 lata pozbawienia wolności /zasada/ ma charakter formalny i w niniejszej sprawie również został spełniony. Czyn zabroniony przewidziany treścią art. 177 § 1 Kk zagrożony jest bowiem karą pozbawienia wolności do lat trzech.

Reasumując, wobec realizacji przesłanek z art. 66 § 1 i 2 Kk, zasadnym było zastosowanie względem oskarżonej środka probacyjnego w postaci warunkowego umorzenia postępowania.

Zgodnie z treścią art. 67 § 1 Kk warunkowe umorzenie następuje na okres próby, który wynosi od roku do lat dwóch i biegnie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia. W przedmiotowej sprawie, biorąc pod uwagę epizodyczny charakter przestępstwa nieumyślnego, a także jego wszystkie okoliczności, Sąd wyznaczył oskarżonej roczny okres próby, wystarczający na weryfikację pozytywnej prognozy kryminologicznej.

Po myśli art. 67 § 3 Kk, w brzmieniu obowiązującym od dnia 1.07.2011r., Sąd umarzając warunkowo postępowanie zobowiązuje sprawcę do naprawienia szkody w całości albo w części. Należy jednakże po pierwsze wskazać, że do znamion przestępstwa z art. 177 § 1 Kk nie należy spowodowanie szkody majątkowej, zaś komentowany przepis nie pozwala na zadośćuczynienie krzywdzie, które zrekompensować może pokrzywdzonemu zakład ubezpieczeń, w którym kierowany przez oskarżoną autobus musiał być ubezpieczony.

Orzeczenie o kosztach postępowania uzasadniały powołane w treści wyroku przepisy prawa, w tym zwłaszcza treść art. 624 § 1 Kpk, który umożliwia zwolnienie oskarżonego od kosztów sądowych tak ze względu na jego sytuację materialną, jak i zasady słuszności.

Mając na uwadze podniesione okoliczności faktyczne i powołane przepisy prawa orzeczono jak w sentencji wyroku.

.....

ZARZĄDZENIA:

- **odnotować uzasadnienie,**
- **odpis wyroku wraz z uzasadnieniem i pouc. doręczyć wnioskodawcy**
- **kal. 14 dni,**

O., dnia: ,